

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

www.philosophical-research.org

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

Περίοδος 2018-2019

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΛΒ' ΚΥΚΛΟΣ

Συνάντηση 5η

Πέμπτη, 13 Δεκεμβρίου

Έκτακτη Ειδική Εκδήλωση

Δευτέρα 17 Δεκεμβρίου

Συνάντηση 6η

Πέμπτη, 20 Δεκεμβρίου

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

Κύκλος Γ'

Συνάντηση 4η

Παρασκευή, 21 Δεκεμβρίου

Συμπόσιο Εορταστικό

Σάββατο, 22 Δεκεμβρίου

I

Είναι, Χρόνος και Κάλλος Το «Τέλος» της Ιστορίας

Μέρος I

Περί Πρώτων Αρχών

Συνάντηση 5^η

Ο φυσικός συνοχεύς είναι η ταυτότητα. Το ον έχει φυσική σχέση με τον εαυτό του. Τα έτερα σχετίζονται φυσικά καθ' ό μέτρο έχουν κάτι κοινό. Τότε το ταυτόν κοινό τα συνέχει, όχι ως έτερα, αλλά ως ταυτά. Έχοντα κοινόν τι, τα έτερα είναι όμοια κατ' αυτό. Ομοιότητα είναι η ταυτότητα στην ετερότητα. Προκύπτει λοιπόν ο μεγάλος νόμος της φυσικής ενότητας των ομοίων. Το ον έχει φυσική σχέση με τον εαυτό του, και με τον άλλο εαυτό του, το όμοιο, αν και έτερο, ον. Κάθε σχέση, γνωστική, αισθητική, πρακτική, δραστική, υπακούει στον Νόμο της Ομοιότητας.

[Έτσι οι γευστικές ποιότητες κάνουν τις ουσίες τους να επιδιώκουν το όμοιό τους:

*ὥς γλυκὺ μὲν γλυκὺ μάρπτε, πικρὸν δ' ἐπὶ πικρὸν ὄρουσεν,
ὀξὺ τ' ἐπ' ὀξὺ, <ἀτὰρ> γ' ἄλυροῦ ἄλυρὸν λάβε<τ' αὖ>τως.*

Εμπεδοκλής Fr. 84 Pierris = B90 DK31

Το ίδιο και τα στοιχεία ρέπουν στο όμοιό τους για να αυξήσουν την συγκέντρωση του εαυτού τους:

αὔξει δὲ χθὼν μὲν σφέτερον δέμας, αἰθέρα δ' αἰθήρ

Εμπεδοκλής B37DK31 = Fr 83 Pierris

Το όμοιον αισθάνεται και γνωρίζει το όμοιον:

*γαίῃ μὲν γὰρ γαῖαν ὀπώπαμεν, ὕδατι δ' ὕδωρ,
αἰθέρι δ' αἰθέρα διον, ἀτὰρ πυρὶ πῦρ αἶδηλον,
στοργῇν δὲ στοργῇ, νείκος δέ τε νείκει λυγρῶ.*

Εμπεδοκλής B109DK31 = Fr. 150 Pierris

Όχι μόνο η αίσθηση αλλά και το ηδύ και το ενοχλητικό κρίνεται βάσει της ομοιότητας και της αλλοτριότητας των στοιχείων και των συνθέτων όντων:

*ἐκ τούτων <γὰρ> πάντα πεπήγασιν ἄρμoσθέντα,
καὶ τούτοις φρονέουσι καὶ ἡδοντ' ἡδ' ἀνιῶνται.*

Εμπεδοκλής B107DK31 = Fr. 151 Pierris

Cf. B110 = Fr. 154; B106 = Fr. 155; B108 = Fr. 156

Την ισχύ του νόμου της ομοιότητας ο Δημόκριτος επεκτείνει επί εμψύχων και αψύχων, εφιστώντας την προσοχή σε δυο κοινά αλλά σχεδόν απαρατήρητα φαινόμενα: την διάταξη των σπερμάτων κατά είδος στο

κοσκίνισμα και την χωριστή σύνταξη λίθων διαφόρου μεγέθους και σχήματος ή άμμου στις παραλίες:

καὶ γὰρ ζῶια, φησὶν, ὁμογενέσι ζώιοις συναγελάζεται ὡς περιστραὶ περιστραῖς καὶ γέρανοι γεράνοις καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀλόγων ὡσαύτως. <ὥς> δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀψύχων, καθάπερ ὁρᾶν πάρεστιν ἐπὶ τε τῶν κοσκινευομένων σπερμάτων καὶ ἐπὶ τῶν παρὰ ταῖς κυματωγαῖς ψηφίδων· ὅπου μὲν γὰρ κατὰ τὸν τοῦ κοσκίνου δῖνον διακριτικῶς φακοὶ μετὰ φακῶν τάσσονται καὶ κριθαὶ μετὰ κριθῶν καὶ πυροὶ μετὰ πυρῶν, ὅπου δὲ κατὰ τὴν τοῦ κύματος κίνησιν αἱ μὲν ἐπιμήκεις ψηφίδες εἰς τὸν αὐτὸν τόπον τοῖς ἐπιμήκεσιν ὠθοῦνται, αἱ δὲ περιφερεῖς ταῖς περιφερέσιν ὡς ἂν συναγωγόν τι ἐχούσης τῶν πραγμάτων τῆς ἐν τούτοις ὁμοιότητος.

Δημόκριτος B164DK68

Η έκφραση «όμοιον ομοίω» ήταν, όπως και είναι, παροιμιώδης. Απαντά ήδη στον Όμηρο:

ὥς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὥς τὸν ὁμοῖον

Οδύσσεια ρ 218.

Ο Πλάτων έχει στον νου του, εκτός της παλαιάς παράδοσης του ρητού, και κάποιον (φιλό)σοφο που έκανε την θεωρητική του θεμελίωση, πιθανώτατα τον Εμπεδοκλή (δείτε παραπάνω, και συγκρίνετε Αριστοτέλους *Ηθικά Νικομάχεια*, Θ 1155b6-8).

φίλος μοι δοκεῖ ἕκαστος ἑκάστῳ εἶναι ὡς οἶόν τε μάλιστα, ὅνπερ οἱ παλαιοὶ τε καὶ σοφοὶ λέγουσιν, ὁ ὅμοιος τῷ ὁμοίῳ

Πλάτων, *Γοργίας*, 510b

Στον “Λύσι” ο Πλάτων προσδιορίζει ακριβέστερα την σοφία των συγγραψάντων περί της αρχής της ομοιότητας (μετά την μνεία των ποιητών, όπου αναφέρει μάλιστα και τον Ομηρικό στίχο):

οὐκοῦν καὶ τοῖς τῶν σοφωτάτων συγγράμμασιν ἐντετύχηκας ταῦτα αὐτὰ λέγουσιν, ὅτι τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ ἀνάγκη ἀεὶ φίλον εἶναι; εἰσὶν δέ που οὗτοι οἱ περὶ φύσεώς τε καὶ τοῦ ὅλου διαλεγόμενοι καὶ γράφοντες.

Λύσις 214b

(Τα προβλήματα που αναλύει ο Πλάτων εν συνεχεία εκεί δεν αφορούν στον φυσικό συσχετισμό του ὁμοίου προς το ὅμοιο, αλλά αναφέρονται στον διαλεκτικό ορισμό της φιλίας).

Πέραν του Εμπεδοκλή, ο Δημόκριτος και ο Αναξαγόρας μπορούν να συνεπινοούνται λόγω των αντίστοιχων θεωριών των.

(Διάφορες σχετικές παροιμίες, Αριστοτέλης, *Ρητορικά*, Α, 1371b13-17. Cf. *Ηθικά Νικομάχεια*, 1155a32sq.; 1165b17.

Για άλλες παραπομπές δείτε στην έκδοση της Οδύσσειας του A. Ludwich το κριτικό υπόμνημα *ad. loc.*].

Τα ὅμοια φυσικῶς συνέρχονται σε συστήματα, σε «αγέλες». Οι Σπαρτιάτες νεαρώδεις συντάσσονται σε αγέλες (βούες). Τα κοπάδια ομοίων του ἀνακτα Απόλλωνα. Ομάδες ομοίων αποτελούν οι φυλές στο εσωτερικό μιας πόλης, και οι Λακεδαιμόνιες ωβές, τα τοπικά διαμερίσματα-κώμες, τα «αυγά» (ωβά, ωῤά, ωῖόν, ovum). Ομάδες οι σύντροφοι, μόθακες. Ομάδες φίλων τα συσσίτια = ανδρεία. Ομάδες και οι οικείοι, συγ-γενεῖς. Ομάδες κοινῆς πίστεως οι πιστοὶ μιας θρησκείας κατὰ τόπους. **Το ταυτοτικό κοινό στο οποίο μετέχουν διάφορα είναι ο συνοχέας τους.**

Τα ὅμοια συνδέονται φυσικά, δεν χρειάζονται βία για να αποτελέσουν ενότητα οιοδήποτε είδους. Αντιθέτως τα ἀνόμοια δεν συντίθενται ει

μη κατ' ανάγκη εξωτερική. Πρέπει να υποχρεωθούν να συνυπάρχουν εν δεσμώ. Η ετερότητα είναι διασπαστική, δεν συσχετίζεται ελεύθερα.

Στην απόλυτη έκφρασή της η ετερότητα γίνεται αντίθεση. Τα ενάντια χρειάζονται καταναγκασμό, χρειάζονται δεσμό για να συνέλθουν εις ένωση. Έτσι στην περίπτωση της σύζευξης άρρενος και θήλεος, ο Ιερός Γάμος είναι αρχέτυπος Βιασμός, βιασμός ακραίος, θανάτου: η Κόρη «αρπάζεται» από τον Άδη.

Την αρπάζει την θυγατέρα της Δήμητρας ο Αΐδωνεύς παίζουσα με τις «όμοιες» κόρες του Ωκεανού

ἄνθεά τ' αἰνυμένην, ρόδα καὶ κρόκον ἡδ' ἴα καλὰ
 λειμῶν' ἄμ μαλακὸν καὶ ἀγαλλίδας ἡδ' ὑάκινθον
 νάρκισσόν θ', ὃν ἔφυσε δόλον καλυκώπιδι κούρη
 Γαῖα Διὸς βουλῇσι χαριζομένη Πολυδέκτη,
 θαυμαστὸν γανόωντα, σέβας δέ τε πᾶσιν ιδέσθαι
 ἀθανάτοισ τε θεοῖς ἡδὲ θνητοῖς ἀνθρώποις·
 τοῦ καὶ ἀπὸ ρίζης ἑκατὸν κάρα ἐξεπεφύκει·
 κηῶδει δ' ὁδμῇ πᾶς τ' οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθε
 γαῖά τε πᾶσ' ἐγέλασσε καὶ ἀλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης.
 ἡ δ' ἄρα θαμβήσασ' ὥρέξατο χερσὶν ἄμ' ἄμφω
 καλὸν ἄθυρμα λαβεῖν· χάνε δὲ χθὼν εὐρυάγυια
 Νύσιον ἄμ πεδίον, τῇ ὄρουσεν ἄναξ Πολυδέγμων
 ἵπποις ἀθανάτοισι, Κρόνου πολυώνυμος υἱός.
 ἀρπάξας δ' ἀέκουσαν ἐπὶ χρυσέοισιν ὄχοισιν
 ἥγ' ὀλοφυρομένην· ἰάχησε δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ,
 κεκλομένη πατέρα Κρονίδην ὕπατον καὶ ἄριστον.

Ομηρικός Ὕμνος εἰς Δήμητρα, νν. 5-21

Όσο το χρυσό άρμα εφέρετο στον πάνω κόσμο, και έβλεπε η Κόρη την όμορφη γη, και τον ουρανό και τον πολυκύμαντο πόντο και τις αυγές του ήλιου, της έμενε η ελπίδα ότι θα ξαναδεί την μάνα της και τα φύλα των θεών της αιωνιότητας, κι αυτό μαλάκωνε το φαρμάκι της θλίψης της για την αρπαγή. Αλλ' όταν τα αθάνατα άτια του Θανάτου-Νυμφίου βυθίστηκαν στην χθόνα μέσα, έσκουξε η Κόρη οξύ ολολυγμό:

*ήχησαν δ' όρέων κορυφαί καί βένθεα πόντου
φωνή ύπ' άθανάτη· τής δ' έκλυε πότνια μήτηρ.
όξύ δέ μιν κραδίην άχος έλλαβεν, άμφι δέ χαίταις
άμβροσίαις κρήδεμνα δαΐζετο χερσὶ φίλησι,
κυάνεον δέ κάλυμμα κατ' άμφοτέρων βάλετ' ώμων,
σεύατο δ', ώστ' οίωνός, επί τραφερήν τε καὶ ύγρην
μαιομένη·*

Ομηρικός Ύμνος εις Δήμητρα, νν. 38-44

Η Ιερή Συζυγία είναι Βιασμός Θανάτου. Όπως και κάθε χρονική ασχολία.

Με την μέριμνα του χρόνου υποτασσόμαστε στον Άρχοντα του Κόσμου τούτου, τον Παλαιό Πονηρό, τον Χρόνο, τον Θάνατο. Και μοίρα μας τότε η Σκοτία.

Με την σχολή από τα του χρόνου ει και εν ανάγκη χρόνου, με την Εορτή του αριστεύοντος Βίου, με τη θεία παιδιά του Κάλλους, με τη θυσία εαυτών στον βωμό της τελειότητας, δινόμαστε στον Άνακτα της Αιωνιότητας. Και πεπρωμένο μας το Φως της Ζωής.

[Επισυνάπτω, ακριβώς επί του θέματος αυτού Στοχασμούς εξ Ικαρίας που είχα στείλει πριν δυο χρόνια την 1 Νοεμβρίου του 2016. Είναι όμως στα Αγγλικά δια ποιάν αφορμήν].

Ζητούμε τους Συνοχείς και Σταθεροποιητές της κοσμικής τάξης, της ανθρώπινης ύπαρξης και του ιστορικού ρυθμού. Βρήκαμε τρεις ήδη.

Πρώτον, η **περιοδικότητα** δίνει μέτρο στην μεταβολή του γίνεσθαι και ρυθμό στον χρόνο. Είδαμε ότι η περίοδος προκύπτει ως νόμος της ευσταθούς ισορροπίας ενός συστήματος υποκείμενου σε δύο ίσες και αντίθετες δυνάμεις. Ο **δυσισμός** δε αυτός παράγεται από την φύση της χθόνιας γονιμότητας και το βιολογικό μοντέλο της γέννησης εκ της αντιθετικής δυάδος που την χαρακτηρίζει.

Δεύτερον, η αδήριτη ανάγκη που απορρέει από τον **Κύριο των Δυνάμεων** οργανώνει ένα σύστημα πέριξ του κέντρου απόλυτης ισχύος. Το **κατασκευαστικό μοντέλο της δημιουργίας** που συνεπάγεται αυτός ο σταθεροποιητής εισάγει απόλυτο διαχωρισμό Θεού και Κόσμου, Είναι και Φαίνεσθαι, Αιωνιότητα και Χρόνου, Ιδέας και Πραγματικότητας, Άρχοντα και Κοινωνίας.

Τρίτος συνοχεύς είναι η **«βαρυτική» έλξη της ομοιότητας**. Μίλησα γι αυτήν την προηγούμενη φορά, και έγγραψα παραπάνω.

Αυτήν την Πέμπτη θα διαπραγματευθώ την **Αρμονία** (αραρίσκω, ταιριάζω) ως τέταρτο θεμελιώδη σταθεροποιητή. Ο χωρικός «κόσμος» και

ο χρονικός ρυθμός συνίστανται στην αρμονία των μερών. Θα ερευνήσουμε την **Πυθαγόρεια** αντίληψη της αρμονίας, την καταγωγή και την ανάπτυξή της στον **Πλατωνισμό**. Θα μιλήσουμε για την **αρμονία στην ζωή και στην τέχνη, στην μουσική, την αρχιτεκτονική, τις εικαστικές τέχνες, τον λόγο**. Θα δούμε μέχρι πού μας πάει η αρμονία και αν φθάνει για το κοσμικό ολοκλήρωμα, το νόημα της ιστορίας και τον ανθρώπινο ησυχασμό.

Θεματικός τίτλος της ομιλίας θα είναι:

Κοσμική Τάξη IV:

Η Συμφωνία του Κόσμου και ο Νόμος της Αρμονίας

Η ομιλία θα γίνει την Πέμπτη 13 Δεκεμβρίου, 8.30 το βράδυ, στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάλου Λόγου και Τέχνης (2^{ος} όροφος, Πλατεία Γεωργίου Α').

Η είσοδος είναι ελεύθερη.

Μετά την ομιλία θα υπάρξει χρόνος για συζήτηση.

Ακολουθεί προαναγγελία για τέσσερες εκδηλώσεις της ερχόμενης εβδομάδας.

II

ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΛΕΞΗ ΚΑΙ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Την Δευτέρα το βράδυ θα πραγματοποιηθεί μια έκτακτη ειδική συνάντηση στην Πάτρα.

Ζούμε σε μια ιστορική Εποχή Μεταβολών. Σε τέτοιες εποχές, οι βιωματικές ρίζες, οι αρχετυπικές μορφές αναφοράς, και τα διανοητικά εργαλεία της παρερχόμενης κατάστασης είναι κατ'εξοχήν ακατάλληλα για να μας βοηθήσουν να προσέξουμε τα ουσιαστικά φαινόμενα των μεταβολών και να συλλάβουμε το νόημα των εξελίξεων. Αυτό που κάνουν εκείνα είναι να συσκοτίζουν την εικόνα και να ευνοούν ένα λάθος υπέρ του παρελθόντος. Έτσι, ιδιαίτερα τώρα, το ευρωπαϊκό οπλοστάσιο, και μάλιστα αυτό της τελευταίας παρακμιακής φάσης της Ευρωπαϊκής χιλιετίας, οδηγεί σε συστημικό σφάλμα την σκέψη.

Αντιθέτως η διαχρονική αξία του κλασσικού τρόπου σκέψης αναδεικνύεται και γίνεται χρησιμότερη κάθε μέρα και περισσότερο. Η αλήθεια υπερισχύει, και χρειάζεται όλο και απαιτητικότερα, της μεθόδου. Οι συμβατικότητες απορρίπτονται. Ο μόνος χρησμός για τα ερχόμενα που έχει μείνει αλώβητος μετά την κατάρρευση των τραγικών προσπαθειών ανανέωσης του 20^{ου} αιώνα, και μιας εν συνεχεία κωμικής, είναι ο κλασσικός Λόγος.

Έχω πολλές φορές αναφερθεί στην ανεξάντλητη χρησιμότητα του αρχαίου Ελληνικού πνεύματος για την ορθή και αποτελεσματική κατανόηση της όποιας πραγματικότητας – για την πρακτικότητα της Ελληνικής θεωρίας, για την σύμπτωση σε μια «αρετή» σοφίας και φρόνησης. Ο εσθλός, αυτός που όντως Είναι (ρίζα εσ-, του ειμί, εστέ, εσμέν, ήσθα), είναι «καλός καγαθός», που σημαίνει μορφολογική τελειότητα και λειτουργική ωφελιμότητα εν ταυτώ. Μια τέτοια εφαρμογή του «μαθήματος εσαεί» στην ανάλυση του παρόντος και την διερεύνηση του μέλλοντος θα κάνω σε μια σειρά λίγων (για να είναι ευχερής η συγκράτηση της ενότητας) διαλέξεων με συζήτηση για το γίγνεσθαι στο παγκόσμιο σύστημα, στο Ευρωπαϊκό, στο περιφερειακό και στο Ελλαδικό.

[Χρήσιμη είναι η αναφορά στο βιβλίο μου του 1998 «Χώρος και Ιστορία», Τόμος Α', Καθολικά Πεδία Δυνάμεων].

Ο θεματικός τίτλος της (πρώτης) διάλεξης είναι:

Γεωπολιτική, Οικονομική και Πολιτιστική

Κατάσταση του Σύγχρονου Κόσμου

υπό το Πρίσμα της Αρχαίας Ελληνικής Σκέψης:

Εξελίξεις και Προβλέψεις.

Η διάλεξη θα γίνει την Δευτέρα 17 Δεκεμβρίου, 9 το βράδυ, στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάλου Λόγου και Τέχνης (2^{ος} όροφος, Πλατεία Γεωργίου Α').

Η είσοδος είναι ελεύθερη.

Μετά την ομιλία θα ακολουθήσει συζήτηση.

III

Είναι, Χρόνος και Κάλλος

Το «Τέλος» της Ιστορίας

Μέρος I

Περί Πρώτων Αρχών

Συνάντηση 6^η

Έκτος συνοχέας «Κόσμου» φύσεως, ανθρώπου κι ιστορίας είναι ο Ελληνικός (Δωρικός) Έρως, ανταποκρινόμενος στο βίωμα του Κάλλους και την ιδέα της Μορφής. Στον κλασσικό Ελληνισμό επιτυγχάνεται επί «τέλους» ο απόλυτος άξονας του ανθρώπου και της ιστορίας, ο αυτός με τον Κοσμικό άξονα σταθεροποίησης.

Τίτλος της ομιλίας:

Κοσμική Τάξη V:

Η Συνεκτική Πνοή του Κόσμου – Έρως Καλός «Τέλους»

Η ομιλία θα γίνει την Πέμπτη 20 Δεκεμβρίου, 8.30 το βράδυ, στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου και Τέχνης (2^{ος} όροφος, Πλατεία Γεωργίου Α').

Η είσοδος είναι ελεύθερη.

Μετά την ομιλία θα υπάρξει χρόνος για συζήτηση.

IV

ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΕΚΑΛΥΜΜΕΝΟΣ

Η Μακρά Αγωνία της Ελληνιστικής Εποχής

Η παρακμή της Σπάρτης

και το Φθινόπωρο του Κλασσικού Ελληνισμού

(4^{ος} – 1^{ος} αιώνας π. Χ.)

Συνάντηση 4^η

Φθάνουμε στο τέλος του Α' Μέρους του φετινού Κύκλου. Και θα αναλύσω μια ακόμη μεγαμορφή, εξαιρετικά σημαντική, της χιλιετίας του κλασσικού Ελληνισμού, την θεμελιώδη αντίθεση μεταξύ Ελληνικού και Βαρβαρικού. Η ορθή αντίληψη αυτής της εναντίωσης προϋποθέτει και τεκμηριώνει το βάθος της κατανόησης του κλασσικού Ελληνισμού.

Τίτλος της ομιλίας:

Έλληνες και Βάρβαροι

Τί σημαίνει το Δίπολο;

Η συνάντηση μας και ομιλία μου θα πραγματοποιηθεί την Παρασκευή 21 Δεκεμβρίου, 8.30 το βράδυ, στην φιλόξενη Αίθουσα του Εμπορικού Συλλόγου Σπάρτης, Γκορτσολόγλου 97.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.

Μετά την ομιλία θα υπάρξει χρόνος για συζήτηση.

V

Τις χειμερινές Τροπές του Ήλιου (νύκτα 21 Δεκεμβρίου), τον νέο Ενιαυτό και την γέννηση του θείου Παιδός θα εορτάσουμε με συμπόσιο το Σάββατο 22 Δεκεμβρίου, φέτος στην Σπάρτη. Η σύναξή μας θα γίνει στις 9 το βράδυ.

Θέμα συζήτησης θα είναι ακριβώς η Γέννηση στον Χρόνο του Αιώνιου. Τί διαφέρει η δια γεννήσεως, και γεννήσεως εκ μητρικών αιμάτων, είσοδος του Θεού στον Κόσμο από άλλου τύπου διεισδύσεις της αιωνιότητας στον χρόνο; -

Συμποτικό δε θέμα θα είναι ο χορός – το όμορφο σχήμα και η όμορφη κίνηση του κάλλους μορφής. Η ποικίλη και σε κάθε εορταστική περίπτωση πανταχού παρουσία του χορού στην Δωρική Σπάρτη είναι καταφανής. Ποιο είναι το νόημά της; Ποια τα ορχηστικά είδη; Πως η όρχηση συνδέεται με την γυμναστική, τον αθλητισμό και την μάχη; Με την ποίηση και μουσική; Με το θείο;

[Για τις προαναγγελλόμενες εκδηλώσεις της προσεχούς εβδομάδας θα στείλω δεύτερο κείμενο].